

Рођена сам у Лесковцу 1924. године, а 1929. године прешли смо за Ниш.⁷⁵⁷ Тамо сам завршила основну школу и отпочела гимназију. Године 1934. умро ми је отац. Наредних година поудавао је ми се сестре, тако да сам остала сама са мајком.⁷⁵⁸ Долазак Немаца, 1941. год. затиче ме у Нишу. Тада сам била у VI раз. гимназије, који сам тамо завршила. У то време мама доноси одлуку да пређемо у Косанчић, село удаљено од Лесковца 20 км где смо имали рођаке.⁷⁵⁹

У то доба почиње партизански покрет у том крају. Организују се поједини одреди и народ се окупља за борбу противу окупатора. Један од моје браће од стрица одлази у Бабички одред. Добио је Споменицу 1941. год. Сви ми, мислим на чланове наше породице, стављамо се на страну партизана, помажемо покрет. Касније, чим су дорасли, 1943. год. још један брат од стрица и сестра одлазе у партизана. Ја сам са мамом остала у Косанчићу од јуна 1941, па све до фебруара 1942. год. Прикупљамо прилог за партизана, учествујем у припремању програма за приредбе које су давале за народ. Из тог периода зна ме Пера Михајловић, повереник отсека унутрашњих послова у Неготину. Долази фебруар месец 1942. год. Почиње офанзива Бугара и Немаца. Партизани се повлаче из краја у коме сам. Мама и ја одлазимо за Лесковац. Тамо ме нико није познавао. Тада сам имала 17 година, нико није на мене обраћао пажњу. У Лесковцу за неколико месеци завршавам VII раз. гимназије. Дружим се са напредним омладинцима. Дајем прилоге за партизана.⁷⁶⁰ Моје две најбоље другарице Ану Чомић и Радмилу Младеновић хапсе и одводе у

⁷⁵⁶ У заоставштини Сергија Димитријевића пронађене су две аутобиографске белешке Наде Димитријевић, које се знатно разликују од потоње, објављене у *Лексикону писаца Лесковачког краја* (Књижевни клуб "Глубочица", Лесковац, 2003). На првој, опширнијој, стоји наслов "Биографија", док је друга, ужа, без наслова и потписа. Обе аутобиографске белешке, писане су са одређеном наменом, вероватно у партијско-политичке сврхе.

У почетном делу поменутих аутобиографија указује се на годину рођења, прелазак у Ниш и основно и гимназијско школовање.

⁷⁵⁷ Са мајком је становала у Горичкој улици.

⁷⁵⁸ Око поменуте удаје сестара посредовала је најстарија сестра Дана, удата за богатијег трговца Ђоку Гуцку, који је удомио две њене сестре, Загу и Раду. Загу, због банкротства фирме, извели су из школске клупе и уз Данино наводацисање, удали за знатно старијег Чедомира Н. Цветковића Лешњака, а млађу сестру Раду за Божидара Костића Грозничку.

⁷⁵⁹ Самохрана Роска Анђелковић, са ћерком Надом, прелази у Косанчић, ради животно-материјалне припомоћи од рођака.

⁷⁶⁰ Сестре Зага и Рада су често причале, како је најближи комшилу Роске и Наде Анђелковић знао да је гимназијалка Надежда била непосредније повезана са напредним омладинским покретом, но, и поред тога, нико није хтео да ода Надеждино политичко ангажовање и деловање. Већина њих била је солидарна са сиромашном удовицом Роском и њеном ћерком, које су једва издржавале, уз припомоћ најстарије сестре Дане.

Смедеревску Паланку. Године 1943. сам матурирала. Као одличан ђак била сам ослобођена матуре. У то време са мамом једва састављамо крај с крајем.

За време окупације нисам била ни на каквој служби. Са окупатором нисам имала никад никакве везе. Увек сам волела НО борбу.

Ослобођење ме затиче у Лесковцу. Крајем 1944. године бивам учлањена у СКОЈ. Постајем члан секретаријата УСАОС-а. Радим са омладином. Ступам на службу у редакцију листа Наша реч, органа Окружног одбора Народног фронта. Сарађујем у „Младом борцу“. Постајем секретар скојевске групе у којој сам до тада била члан. Године 1945. уписујем се на Правни факултет као ванредни студент.

Године 1946. новембра месеца напуштам службу и одлазим у Београд ради студија. Радим у скојевској групи на Правном факултету. Сарађујем у листу „Народни студент“. У то време се удајем. Веза са мојим другом (супругом, чланом партије од 1934. године) била је и остаје од огромног утицаја на мене, која нисам била довољно изграђена и формирана. Почетком 1948. године ступам на службу у Планској комисији НР Србије. Прелазим у Скојевску групу тамо. Те године добијам и друго дете. Породичне обавезе се повећавају. Два детета једно за другим, слабо здравље мога мужа, породичне прилике уопште, имају огромног утицаја на мој даљи рад и на читаву моју активност у друштвеним организацијама. Другови из Партије поставили су питање мога пријема у Партију, али су пријем одложили због мојих породичних прилика. Године 1950, по расформирању Планске комисије НР Србије бивам премештена у Министарство рада НР Србије, али ја дајем отказ услед оптерећености у породици. Године 1952. успевам да дипломирам на Правном факултету. У то време сам члан кућног савета. И сада сам члан кућног савета. Године 1956. рађам треће дете.

Сада су ми деца одраслија, тако да сам са породичне стране ипак растеређенија и сматрам да могу одговорити задацима који се пред мене постављају.

То је у главним цртама моја биографија.

Надежда Анђелковић-Димитријевић
Булевар револуције 126 – Београд

У другом, сажетијем аутобиографском тексту, на крају се налази биографски део што се односи на каснији период, на га овде укључујемо.

Године 1959. постајем члан Партије. У то време почиње и мој рад у Друштву за васпитање деце на месној заједници, прво као члан Друштва, потом потпретседник, па онда председник Друштва, члан Општинског одбора. Дуго година ангажујем се свесрдно на друштвеном васпитању деце, васпитном раду са пионирима. Осим тога радим и у социјалистичком савезу на месној заједници, у партијској организацији, у школи „Сава Ковачевић“, дуго

времена члан Савета школе, председник Кућног савета у згради у којој станујем.⁷⁶¹

До сада нисам никад кажњавана. Сва друштвена збивања и мере које предузима наше државно и партијско руководство правилно схватам и тумачим.

⁷⁶¹ Булевар револуције 126, 4. спрат, стан број 13; сада Булевар краља Александра.